

[Alfred Jensen.]

vendigt for mig at komme ind paa de Omraader, paa hvilke der er særlige Vanskeligheder, og som der skal sættes ind paa. Det maa være tilstrækkeligt at fastslaa, at det offentlige ikke har ydet tilstrækkelige Tilskud, og derfor er det ret naturligt, at det Spørgsmaal rejser sig i Idræts- og Sportsorganisationerne, hvordan man skaffer de Penge, som er nødvendige.

Mange har ment, at Tipstjenesten var den rette Udvej, og det synes ogsaa, efter hvad det ærede Medlem Hr. Ole Bjørn Kraft gav Udtryk for, som om der ikke var andet at gøre end at gennemføre Tipstjenesten. Ogsaa vort Partis Ordfører gav sidst, da et Forslag af denne Art var til Behandling, Udtryk for, at naar der ikke var anden Vej frem, maatte man tage Tipstjenesten. Men det betyder ikke, at der ikke i vort Parti er store Betæneligheder ved Tipstjenesten. Jeg tror, at Betænelighederne i vort Parti er større end i Partierne i Almindelighed. Det er ikke saadan at forstaa, at vi som Asketer fordømmer enhver Form for Spil. Det gør vi ikke. Men i det Øjeblik Spil organiseres paa en saadan Maade, at en stor økonomisk Vinding forbindes dermed, fremmer man Spillelidenskaben, og saa lokker man Folk ud i Uføret.

Der er adskillige, der har søgt at klare deres Vanskeligheder ved at spille paa Heste, Duer, i Lotteri m. m., men mange er kommet fra Asken i Ilden. Her i Rigsdagen har vi et særdeles frisk Eksempel herpaa, idet en Kasserer søgte at klare sig ud af sine Vanskeligheder ved at ty til Totalisatoren paa Traverbanen, men det gav ham ikke de ønskede Penge, og det gav heller ikke Rigsdagen eller Den interparlamentariske Gruppens Kasse de Penge, som manglede. Det er i og for sig Eksempel nok til, at man skal være noget forsigtig med at fremme Spillelidenskaben. Og selv om der i det Forslag, der her er til Behandling, kun tales om smaa Indskud, maa man tage i Betragtning, at der ikke vil blive spillet i det smaa. Nej, her bliver Tale om en storstilet erhvervs-mæssig Forretning, der netop, hvis den skal give de Penge, man regner med, maa drives særdeles forretningsmæssigt, med store Reklamer, som vil lokke Folk til at spille. Naar der desuden inden for Idrætten er Betæneligheder ved Tipstjenesten, tror jeg, man skal betænke sig mere end een Gang, før man overhovedet gaar til at sætte Tipstjenesten i Forbindelse med Sporten.

Det Forslag, vi har til Behandling her, er aldeles ikke udelukkende fremkommet for at hjælpe Idrætten, tværtimod. Naar man

ser paa Forslaget, bliver man hurtig klar over, at Idrætten faktisk er det Eigenblad, som dækker over den Opsugning af Penge, der her tænkes gennemført. Det er betegnende, at man skal helt hen til § 7, før man faar det veldædige Formaal skitseret; jeg tænker her paa det Afsnit, hvori det er anført, hvorledes Overskuddet skal anvendes, og det angiver tilstrækkelig tydeligt, at vi her staar over for et Skatteforslag og ikke en Foranstaltning, der udelukkende tager Sigte paa at fremme Idrættens Interesser.

Det blev i Fjor nævnt, at Omsætningen vilde blive 30 Mill. Kr., og at Sporten af en saadan Omsætning ikke kan regne med at faa mere end 2½ Mill. Kr., hvorimod Staten kan faa 6—8 Mill. Kr. Det viser, at man ikke paa den Maade naar de Resultater, som Idrætten, og vel ogsaa det store Flertal af Folket, ønsker, og som jeg ogsaa haaber Flertallet i dette høje Ting har forestillet sig. Nej, vi sætter et Foretagende i Gang, der bliver en større Belastning af Samfundet, og det er karakteristisk, at netop de to Parter, der som Regeringsparti har foretaget Handlinger, der tjener til at forenkle Administrationen, nu kommer med et Forslag, der betyder, at Administrationen udvides. Det er dog for meget, at der skal bruges 4—5 Mill. Kr. til Administration for at skaffe de 2½ Mill. Kr. til Sporten.

Da Lovforslaget blev fremsat, sagde Finansministeren, at han fremsatte det til fri Forhandling. Jeg vilde gerne have opfattet det, som om denne frie Forhandling drejede sig om, hvorvidt der var Mulighed for at skaffe Midler til Sporten, og udelukkende herom. Men jeg tror, jeg er nødt til at opfatte det saaledes, at det ogsaa drejer sig om at skaffe Penge i Statskassen. Alene det, at den forhenværende Finansminister pointerede, at Tipstjenesten ogsaa tjente til Opsugning af ledige Penge, understreger, at Lovforslaget har en tilsigtet dobbelt Virkning, og noget saadant kan vi ikke gaa med til.

Der maa ikke i Forbindelse med dette Lovforslag, der tager Sigte paa at hjælpe Idrætten, være nogen Skatteopkrævning til Fordel for Staten. Vi ønsker ikke, at der her skal lægges en indirekte Skat paa Idrætten og paa Befolkningen i det hele taget. Derfor kan vi ikke gaa med til Lovforslaget i den Form, hvori det er fremsat, men vi er Tilhængere af, at der ydes Idrætten det Beløb, som her er skitseret. Jeg gaar ud fra, at det saa nogenlunde slaar til — det er muligt, det ikke er rigtigt, Klarhed faar vi vel først, naar den Undersøgelse, vi tidligere har foreslaaet, bliver gennemført, men man